

Arrest

nr. 53 985 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het op 27 augustus 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat D. PAUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 16 juli 2010 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een beslissing houdende de ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd op 27 augustus 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht. Er werd hem tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

“Redenen.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind en dat hij in aanmerking komt voor 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, zijn geen voldoende geond voor een verblijfsregulering.

Betrokkene geeft door zijn gedrag aan dat hij een permanent gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Het hoger belang van de staat primeert op het familiale belang van betrokkene.

Veroordelingen:

03.02.2006: bezit van slaapmiddelen en verdovende middelen; 1 jaar gevangenisstraf

03.05.2010: inbreuken inzake drugswetgeving; 18 maanden gevangenisstraf”

(...)

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift en de repliekmemoorie een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1. Schending van artikel 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen te worden omkleed (artikel 62 van de Wet van 15 december 1980); Dat zulks ook geldt in casu waar de beslissing tot weigering van de regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten; Dat verwerende partij geenszins het persoonlijk gedrag van verzoekende partij heeft onderzocht en er zich mee vergenoegd heeft te verwijzen naar eerdere strafrechtelijke veroordelingen om te motiveren dat verzoekende partij een gevaar zou uitmaken voor de Openbare Orde;”

2.1.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker de schending aanvoert van art. 57/6 van de Vreemdelingenwet, doch op geen enkele wijze aantoonde hoe deze bepaling geschonden werd. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, dient dit als onontvankelijk te worden beschouwd. Bovendien kan niet worden ingezien hoe dit artikel, dat betrekking heeft op de behandeling van asielaanvragen geschonden kan zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld: *“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende: De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind en dat hij in aanmerking komt voor 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, zijn geen voldoende geond voor een verblijfsregulering. Betrokkene geeft door zijn gedrag aan dat hij een permanent gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Het hoger belang van de staat primeert op het familiale belang van betrokkene.*

Veroordelingen:

03.02.2006: bezit van slaapmiddelen en verdovende middelen; 1 jaar gevangenisstraf

03.05.2010: inbreuken inzake drugswetgeving; 18 maanden gevangenisstraf”

(...)

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

De kritiek van verzoeker “Dat verwerende partij geenszins het persoonlijk gedrag van verzoekende partij heeft onderzocht en er zich mee vergenoegd heeft te verwijzen naar eerdere strafrechtelijke veroordelingen om te motiveren dat verzoekende partij een gevaar zou uitmaken voor de Openbare Orde” gaat niet op nu de veroordelingen waarnaar wordt verwezen juist gestoeld zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift en de repliekmemoire een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel. Dat zich tevens de schending van de motiveringsplicht voordoet; Dat op basis van de door verzoeker verstrekte gegevens, in redelijkheid niet kan worden besloten tot ongegrondheid van regularisatie aanvraag en een administratieve overheid geplaatst in dezelfde omstandigheden niet zou kunnen komen tot dezelfde beslissing; Dat in deze geen rekening werd gehouden met de objectief controleerbare gegevens met name de verblijfssituatie van verzoeker en de reële samenwoning en zijn vaderschap van een Belgisch kind, Benjelloul Younis, geboren te Antwerpen op 11.10.2009;”

2.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen na onderzoek van het volledige dossier van verzoeker. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werd daarbij wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verblijfssituatie en zijn vaderschap over een Belgisch kind. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijke onredelijke wijze is genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift en de repliekmemoire een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM, disproportionele inbreuk op het gezinsleven. Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het hoger belang van de Belgische Staat primeert op het familiale belang van betrokkene, niettegenstaande zijn vaderschap; Dat het begrip gezinsleven in art. 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd; Uit het feit dat verzoeker samenwoont met vrouw en kind kan redelijkerwijze afgeleid worden dat zijn gezinsleven onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven valt. Bijgevolg dient het artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet worden betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen werd ten aanzien van verzoeker, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven, in casu - inmenging één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen namelijk de bewaring van 's lands openbare orde. Er dient hierbij echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de

belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds; Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve een disproportionele inbreuk op het gezinsleven van verzoeker, die niet getuigt van een juist evenwicht tussen het belang van verzoeker, namelijk de erkenning van zijn recht op een gezinsleven en het belang van de Belgische staat. Dat ook dit middel gegrond is, voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten alsmede tegen de beslissing tot weigering van regularisatie; Uit het feit dat verzoeker samenwoont met vrouw en kind kan redelijkerwijze afgeleid worden dat zijn gezinsleven onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven valt. Bij gevolg dient het artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet worden betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen werd ten aanzien van verzoeker, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven, in casu inmenging één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen namelijk de bewaring van 's lands openbare orde. Er dient hierbij echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds; Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve een disproportionele inbreuk op het gezinsleven van verzoeker, die niet getuigt van een juist evenwicht tussen het belang van verzoeker, namelijk de erkenning van zijn recht op een gezinsleven en het belang van de Belgische staat. Dat ook dit middel gegrond is, voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten alsmede tegen de beslissing tot weigering van regularisatie; Dat verzoeker weldegelijk voldoende belang aantoot en het feit dat verzoeker reeds meerdere malen het voorwerp heeft uitgemaakt van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, zeker méér is dan het herhaald bevel, aangezien het thans wordt bevolen na regularisatieverzoek; Dat verzoeker dan ook alle belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel, alsmede van de uitspraak met betrekking tot het regularisatieverzoek. Dat de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Migratie en Asielbeleid enkel verwijst naar veroordelingen omtrent de feiten welke zich voordeden lang voor de regularisatieaanvraag; Dat de beslissing van de Federale Staatsecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot ongegrondverklaring van de aanvraag van verzoeker is gekomen; Dat verzoeker betwist een actueel gevaar te vormen voor de Openbare Orde en binnen het kader van de discretionaire beoordeelsbevoegdheid gemotiveerd heeft geantwoord. Dat tevens het redelijkheidsbeginsel werd geschonden alsmede art.8 EVRM. hetwelk de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Dat verzoeker verwijst naar de meerdere geciteerde uitspraken; Dat verzoeker betwist een onmiskenbaar en actueel en permanent gevaar te vormen voor de Belgische Staat waar hij thans zijn vorig leven de rug heeft toegekeerd en hij vader is van een pasgeboren kind.”

2.3.2. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM stelt de betrokken vreemdeling niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994.Arr. R. v. St. 1994. z.p.: R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993 .Arr. R. v. St. 1993. z.p.)

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, lid 2 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van hei openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid 2 van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrjwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de openbare orde anderzijds. Verzoeker betwist trouwens niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar is van mening dat de vereiste actualiteit van het gevaar ontbreekt en dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen belangenafweging heeft gedaan.

Er dient te worden besloten dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden in zijn verzoekschrift, is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Daarin wordt verwezen naar het feit dat verzoeker reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van

strafbare feiten en dat hij twee maal werd veroordeeld tot gevangenisstraffen. Daarom meent verwerende partij dat, gezien het gedrag van verzoeker, het hoger belang van de Belgische Staat primeert op het familiaal belang van verzoeker.

De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van verwerende partij inzake deze belangenafweging, volstaat niet om aan te tonen dat er een schending zou zijn van artikel 8 van het EVRM of dat de conclusie inzake deze belangenafweging kennelijk onredelijk zou zijn.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog tracht een nieuwe beoordeling van de gegrondheid van zijn aanwaag om maectiging tot verblijf te verkrijgen wijst de Raad erop dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Migratie - en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tol de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, in. a. w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving, het feit dat verzoeker een Belgisch kind heeft. geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf In het licht van de feitelijke en Juridische situatie van verzoeker, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Het derde middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC